

En liten legevaktshistorie fra virkeligheten, og hva jeg lærte av den.

Jeg er medisinsk ansvarlig for legevakten, og har et særlig ansvar for at legevakten er organisert forsvarlig. I dette tilfellet måtte jeg skrive en avviksmelding til meg selv.

Jeg hadde nattevakt, og det var ganske mye å gjøre. Sykepleieren som var sammen med meg på vakt den natten, fortalte i totiden at politiet var på vei inn med en 12 år gammel pike som var suicidal. De måtte bruke håndjern på henne for å kontrollere henne i politibilen.

Vi hadde nylig begynt å bruke hvilerommet på legevakta til skjerming av psykiatriske pasienter og pasienter som kommer med politieskorte til legevakta. Jenta og politiet ventet på meg der, mens jeg gjorde meg ferdig med den konsultasjonen jeg holdt på med.

Jeg er vanligvis nøye med å passe på min egen sikkerhet når jeg snakker med psykisk ustabile eller rusede pasienter. Men denne gangen sa jeg full av selvtillit, at politiet og mor kunne vente på gangen mens jeg snakket med jenta. Jeg hadde tross alt jobbet et år på BUPO, og mente bestemt at denne situasjonen kunne jeg håndtere uten politi- og maktbruk. Hun var jo bare et barn! Jeg var kanskje til og med litt oppgitt over politiet som brukte slike maktmidler mot en liten jente...

Jenta jeg møtte var hardt sminket, røyket Rødmiks, og var ikke i det hele tatt interessert i å snakke med meg. Denne jenta hadde mange dårlige erfaringer i livet. Både barnevern og barne- og ungdomspsykiatrien kjente henne godt fra før.

Jeg oppfattet henne som svært redd og sint. Etter bare noen få minutter ville hun gå. Det var ingen vits å snakke med meg. Jeg skjønte like lite som alle andre voksne. Hun ville drepe seg selv, og alle som prøvde å hindre henne i det. Utenfor døren ventet to staute politifolk, så jeg lot henne gå. Ved den eneste døren ut av rommet sto en liten kjøkkenbenk. Jenta åpnet den øverste skuffen i det hun var på vei ut og fant der en stor forskjærkniv. Hun låste så døren til rommet vi befant oss i,

og satte kniven mot sin egen strupe. Hvis jeg nærmet meg henne, hogg hun med kniven mot meg.

Politiet hadde heldigvis nøkkelen til rommet og kom meg raskt til unnsetning. Vi prøvde å få henne til å legge vekk kniven uten å lykkes. Til slutt måtte politiet bruke pepper-spray for å få henne til å slippe kniven.

Jeg undervurderte hennes problemer og overvurderte mine evner til å hjelpe. I tillegg hadde vi valgt et rom til skjerming som inneholdt en stor kniv, og som ikke hadde noen rømningsmuligheter.

Det var ingen som kom til skade under denne hendelsen, heldigvis, men for jenta tror jeg opplevelsen ble enda et nytt psykisk traume. Det kunne vært unngått, eller vært mindre alvorlig, om vi hadde hatt bedre rutiner.

Etter dette har vi laget rutiner for sikring av rommet før vi bruker det til skjerming, og vi har bestilt alarmer som lege og sykepleier skal bære på seg på vakt. Og jeg har lært litt om at det ikke alltid er de åpenbare truslene som er de farligste, men de som kommer overraskende.

Kari Sollien

